

POLARIS

4-2021 + 1-2022

Časopis orientačních běžců klubu SK Žabovřesky

Fotka z obálky:

Účastníci Běhu okolo Brna 23. 12. 2021

S podnadvpisem:

Nejlepší oddíl roku 2021

Obsah

Úvodem	3
Česká Kanada	3
ŽB v Bystrci	3
MČR štafet a družstev	4
MČR v nočním OB	5
Podzimky	5
Oddíláč	7
Sklené	7
Bonus	8
Kam se poděl Danáč #4	9
Chyba čísla	10
Krátký den	10
BZL	11
Pololetky	11
Francie	12
Slovinsko	14
Memes	14

Úvodem

Už je to trapné, jak se tady v každém díle vymlouvám, že nestíhám, tak já to pro jednou změním a slibuju, že po maturě vylepším tu grafiku. Užijte si „dvojité“ číslo. Všechno se do něj nevešlo, třeba povedený výlet do Maďarska a taky na přestupy se nějak pozapomnělo. Třeba se to zase povede jindy. Nebo bude speciál :D. A taky pardon všem, které uháním, aby to napsali a oni pak na vydání čekají půl roku...

Klárka

Česká Kanada

Už je to chvilka, co jsme vyrazili na soustředění do České Kanady, velmi dobrodružný víkend troufnu si říct. Čerstvě po oslavení mých narozenin jsem se teda spakovala a typicky před domem nastoupila do svého kočáru. Velmi zodpovědně jsme už před prvním tréninkem s Pepkem zblajzli zbytky mého žlutého mangového dortu a vyrazili do lesa. Pěkné, ale abych to stihla, tak jsme šla druhou půlku, krátké postupy, v protisměru, než jsem narazila na kontroly sbírající Lenku.

Celé soustředění bylo směřováno na MČR štafet a družstev a tomu také odpovídaly typy tréninků: sudá lichá, 1. úsek štafet, 3. úsek štafet a štafety. Provázelo nás pěkné počasí a po obědku jsme si teda pořádně zazávodili. S Marky jsme typicky běžely obě úplně jinak a rozhodně ne spolu. Na krásném ubytku, kde jsme strávili jen 1 noc, jsem ale zjistila, že mi nějak chybí taková ta malá šikovná věcička, velmi vhodná na orientační běh, zvaná buzola. Naštěstí jsem při hledání objevila štamprle, a tak bylo na čase ochutnat moji medicínu. Chtěla bych říct, že jsme se krotili a jenom si levandulové vůně přičichli a šli spát snad nejdřív ze všech nocí na soustředěních.

Druhý den se nám lehce pozměnila lokalita na trochu více zarostlý a zavřený les, ale stále záviděníhodný. Jen nepřišel očekávaný odpočinkový trénink, ale třetí úsek štafet, kde jsem se nominovala do velmi ambiciózní skupinky. Kluci nám sice utekli, ale myslím si, že je to vždycky fajn, se strašně ztratit na K2 společně s dalšími 10 dorostenci. Skočili jsme na oběd a odpoledne si zaběhli párové štafety. Nejdřív každý roznesl alespoň 2 kontroly. Pak si každý stříhnul 2 úseky a vyrazili jsme sbírat. Docela souboj, myslím, že jsme se Sašou vybojovali 3. místo, takže celé soustředění jsme zakončili úspěšně. Trochu jsem se ztratila na sběru, pokecala jsem s Verunkou, jaký že to mají košík a vyrazili jsme domů.

Po cestě jsme ještě našli moji buzolu na místě sobotního odpoledního tréninku a v Třebíči udělali občerstvovačku. Doufám, že se do České Kanady podíváme zas někdy, jelikož je tam fakt krásně.

Klárka

Žebříček B – Morava, oblastní žebříček 3.10.2021

Závod pořádaný Teslou Brno v Brně – Bystrci odložený z jara byl pro mě nezapomenutelný. Někteří možná nepochopí, ale pro nás, kteří nebojujeme běžně na závodech o dobré umístění, ale spíš sami se sebou o dobrý pocit, je umístění ve

dvou dnech na čtvrtém a druhém místě „životním úspěchem“. A že to bylo v oblastním závodě, a ne v moravském žebříčku, mi vůbec nevadí.

A jaký byl tedy závod? No prostě skvělý – počasí sice trochu větrné, les nevalný, ale běželo se mi dobře a v cíli mě ještě příjemně šokoval výsledek!

Výsledky: <https://oris.orientacnisporty.cz/Vysledky?id=6014&club=ZBM> Lenka Urb.
<https://oris.orientacnisporty.cz/Vysledky?id=6564&club=ZBM>

MČR štafet a družstev

Došla mi na Messenger zpráva od Klárky, že má pro mě špatnou novinu. Trošku jsem se polekala a čekala všechno možný, ale po rozkliknutí jsem se jen dozvěděla, že mě úplně vyhazuje a odstřihává z tohoto oddílu, a taky že mám napsat článek do Polarisu. Varovala jsem ji, že nebudu tak vtipná jako Adam Urbánek, ale dobře no, jdu na to.

O víkendu 9.-10. října pořádala Opava v Kobylé nad Vidnavkou MČR a veteraniádu štafet a družstev. Tentokrát se v sobotu nevyjíždělo v šest jako některé předešlé víkendy, ale až v 7:30, což bylo o něco příjemnější. Od autobusu jsme došli kilák a půl na shromaždiště, kterým byla louka u krásného jezírka (to si zapamatujte), a ve 12:00 závod odstartovali veteráni. Běželo se v lese s mnoha vrstevnicovými a kamennými detaily (ano, to jsem okopčila z pokynů) a docela nepříjemně zarostlými pasekami. Moje štafetka to však parádně zvládla a po mém divácky atraktivním (a prohraném) souboji na finiši jsme skončily druhé! (H21 byli na prvním místě, jestli vás to někoho zajímá.) Večer jsme dostali řízek, podebatili o volbách a ulehli do internátních postýlek.

V neděli nás čekala družstva. Vrchol sezóny a velká sranda je tu! Jsme teda takovýto trapný (nebo naopak, nevím) družstvo, který si nevymýšlí žádný vtipný kostýmy, ale jiní to zmákli. V devět se na louce plné jinovatky odstartovalo dospěláckou kategorií. Toho, kdo hned ze začátku zvládl nekonečnou cestu na mapáč s bažinou jak past na mamuta, čekala hezká trať. Celej den klasicky nervy, ale nakonec doběhl Pepa z posledního úseku na skvělým druhým místě! Asi se mu moc nechtělo na koupačku do zmíněného jezírka, kterou ode mě mělo celé moje družstvo slíbenou, kdybychom vyhráli.

Dospělí vyhráli a z veteraniády se taky odváželo jedno stříbro. Po vyhlášení všech dlouhodobých soutěží nás čekala už jen velmi poklidná a ničím nerušená cesta busem domů.

Tak Klárce vzkazuju, že dík, že už mě tu teda nechce a že jsem si poslední akci s váma užila. Dík a čau!

Výsledky: štafle - <https://oris.orientacnisporty.cz/VysledkyStafet?id=6030> Marky
veteráni - <https://oris.orientacnisporty.cz/VysledkyStafet?id=6243>
kluby - <https://oris.orientacnisporty.cz/VysledkyStafet?id=6031>
veteráni - <https://oris.orientacnisporty.cz/VysledkyStafet?id=6244>

Luxusní pobyt a poběhání v Plzni (MČR NOB a ČP/Áčka)

Druhý víkend v říjnu se uskutečnily poslední dva důležité závody sezóny 2021 – MČR nočák a krátká zařazená do Českého poháru/žebříčku A. Kdo nevyrazil do Tovačova, jel sem do Plzně, na druhou stranu republiky. Kdo se nezúčastnil ani tohoto výletu, přišel o dost, o krásný místní terény a taky o nejluxusnější ubytko, na jakým jsme asi kdy spali.

Já (Gába) a Miloš jsme se k ostatním jedoucím z Brna připojili v Plzni, nejdřív jsme se ubytovali a pak popojeli kousek vedle do centra závodu. Usadili jsme se vevnitř v nějakém gymnastickém sále s velkým zrcadlem, měkkýma podločkama a skákacíma míčema. Venku byla totiž celkem zima a taky tma, tma jako v pytli, takže Mistrovství ČR v nočním OB mohlo začít. Les byl mooc pěkný, loni jsme si ho prohlídli za světla při TTčku, takže jsme věděli, jakou krásu očekávat. Místa čistej, dobře průběžnej les, někde hodně detailní a rozbitý terén, kde se dělaly dost chyby, každá kategorie to měla namíchaný jinak. Nejúspěšnější z nás byl Milda, jako jedinej vyhrál a získal zlatou medaili. Za pochvalu stojí určitě výkon Klárky, která si vyběhla svoji první individuální medaili z MČR, když se umístila ve své kategorii (D18) na bronzové příčce. Úspěchy jsme moc neoslavovali, večer jsme strávili celkem v poklidu a sbírali síly na další den.

Zatímco ostatní se už rozjeli na shromaždiště, já a Miloš jsme ještě stihli pozdravit Kodyho, kterej pobývá hned vedle místa, kde jsme spali, dobrá náhoda. Přituhlo. Hodně. Nebyl s náma nikdo, kdo by zavelel ke stavbě stanu, a tak někteří zůstali v autech a jiní se snažili zahřát na bílé louce od jinovatky. Pořadatelé i tentokrát udělali skvělou věc, zvláště v té zimě to bylo parádní: na shromku se obleč – po cestě na start se vysvěleč – vem vestičku a GPS – obleč se – na startu se zase vysvěleč. Naštěstí jsme to už znali z předchozího dne, a tak nás to nemohlo rozhodit. Cestou na start jsem Klárce Ode, která neběžela nočák, slibovala ten krásně čistěj les, no, vůbec mě nenapadlo, že většina tratě bude tentokrát v borůvkách. Bylo to moc pěkný a po tom nočáku taky pěkně náročný. Na bednu dosáhl jenom Miloš a já. Miloš zopakoval vítězství a já díky velké absenci konkurence byla v ženách třetí.

Jelikož to byl poslední celorepublikový závodní víkend, vyhlášovalo se i celkový pořadí. V ženách v Českém poháru nejlíp skončila Adélka (3.) a v mužích Miloš (2.). Nejlepší dorostenci v žebříčku A byli Klárka (13., D18), H16 Kuči (6., H16), Adam (6., H18) a jako junior Jáchym (7.). Každý jsme si počkali na svoje zasloužené odměny, a pak se rozjeli domů.

Výsledky: <https://oris.orientacnisporty.cz/Vysledky?id=5544&club=ZBM>
<https://oris.orientacnisporty.cz/Vysledky?id=5545&club=ZBM>

Gabča

Podzimky 2021

O podzimních prázdninách se Žabiny podívaly do oblasti Děčínska. I přes všechny incidenty se nám podařilo ve zdraví přijet. Ještě v den příjezdu jsme viděli Ještěd. Tí, co přijeli dříve, tam měli mraky, ale pozdější skupina se mohla kochat tamějším výhledem. Na ubytování na nás už čekal guláš.

Ubytování bylo zařízeno v Rekreačním areálu Pod Jedlovou. Na pokojích bylo vždy teplo a na jídlo se nedalo stěžovat. Snídaně byla podávána pomocí švédských stolů a teplá večeře. Někdo si stěžoval na to, že jim nešly zavřít dveře, ale to se dalo přežít. O večerní zábavu bylo velice krásně postaráno. Hrály se sardele a poslední večer jsme hádali filmy podle pantomimy. Díky Lence Hruškové, že nám ji takhle vymyslela.

Ve čtvrtek na nás čekala 23kilometrová túra. Krajina se všem určitě líbila. Musím říct, že vyhlídky byly moc pěkné. Při čekání na vlak jsme byli svědci reportáže CNN prima news. Po cestě jsme si udělali fotku s vlajkou České republiky, jako oslava den vzniku Československa. Procházeli jsme kolem zříceniny hradu Tolštejn a potom na konec ještě kopeček na rozhlednu Jedlovou. Naše skupina měla zase smůlu a u rozhledny seděl mrak. Chválím všechny, co to ušli. Jako odměnu jsme k večeři dostali řízek.

Třetí den čili pátek, byl oproti čtvrtku odpočinkový. Navštívili jsme samotný Národní park České Švýcarsko. 15 km chození mezi skalami a vyhlídkami. Podívali jsme se na pozůstatky z hradu u Brtníků, kde jsme si na chvíli sedli a opalovali se.

Sobota byla podle mě nejnáročnější den. Na návštěvu děčínských ferat nezapomeneme. Ti, co se na feraty necítily, si uspořádali pěkný výlet. Všichni zúčastnění si to, řekl bych, mimořádně užili. Ze začátku to vypadalo, že nám nevyjde počasí, ale nakonec se rozjasnilo a byly překrásné výhledy. Po předem rozdělených skupinkách, jsme se každá skupinka vydala po své vlastní trase. Před obědem, který probíhal v restauracích, jsme se do toho ještě dostávali, ale odpoledne nám to už šlo mnohem lépe. Všichni jsme přežili ve zdraví, což je největší úspěch, který se nám v ten den mohl povést.

V den odjezdu se stihl poslední výlet. Měli jsme v plánu ho jít celý, ale vzhledem k popadaným stromům nám ho nedovolili dokončit. Nám to zas tak moc

nevadilo, ale bylo by příjemné to dojít celé, když to tam vypadalo tak pěkně. Samozřejmě bez vyhlídek by to nešlo, tak jsme vylezli na každou, co byla po cestě. Ke konci jsme se stavili na skále a udělali si závěrečnou fotku. Před odjezdem oběd, skládající se z našeho již oblíbených sýru a šunky. Ovoce nesmělo chybět!

Cesta nazpět šla hladce a pouštění Jožina na okruhu v Praze, co nejhlasitěji to jde, stálo za to.

Na závěr bych chtěl poděkovat všem zúčastněným za super kolektiv a trenérům za vynikající program, jež byl pro nás připraven.

Jeník

Oddíláč

O víkend u ve dnech 6.-7.11. se uskutečnil oddílový přebor. V sobotu v 7:53 jsme odjízďeli vlakem do Ždaru nad Sázavou Bydleli jsme v domově mládeže. Když jsme dojeli vlakem, přestoupili jsme na autobus, který nás popovezl kousek ke shromaždišti, ale stejně jsme museli kus dojít. Někteří jsme si vyměnili čas s těmi, co tam nebyli. Já jsem běžela závod nadějí, moc se mi to líbilo. Jak jsme všichni doběhli, pobavili jsme se a šli jsme na autobus, který nás dovezl na ubytování. Dostali jsme klíče od pokojů. Dali jsme si věci do pokojů a šli jsme na oběd. K obědu jsme měli vývar a řízek s bramborem.

Měli jsme cca 2 h klid. Potom jsme šli na sprint. Sprint se pořádal kousek od ubytování. Na start jsme se rozklusali. Startoval nás Drbča. Jak jsme všichni doběhli, tak Drbča vyhlásil soutěž, že ten, kdo donese nejvíc kontrol, něco mu koupí v Lidlu, který byl naproti ubytování. Vyhráli Thea a Kuči. Jak jsme došli na ubytování, tak jsme měli asi 1 h do večeře. K večeři jsme měli svíčkou s knedlíkem. Večer jsme měli kvíz, který připravil Cáchym a Drakoš. Ne že by to udělali jednoduchý 😊. Z dorostenců vyhrála Klárka Barnatová a Adam Urbánek ze žáků vyhrál Filip Marek. V neděli jsme měli dopoledne štafety. Bylo 9 štafet. První byli ti, co měli ve štafetě Otu. Druhá štafeta byla ta, kde bežel Cáchym a třetí štafetu si nepamatuji 😊. Jinak všem ostatním moc gratuluji. Po štafetách jsme jeli na ubytování, už jsme měli vyklizené pokoje a akorát jsme šli na oběd. K obědu jsme měli polívku a rýži s masem a houbovou polívkou. Vyhlásili se výsledky a šli jsme na vlak. K nádraží jsme došli moc brzo (1 hodinu jsme čekali na vlak).

Denča F.

VT Sklené

Ve čtvrtek 9. prosince jsme se sešli na vlakovém nádraží v Brně, odkud jsme vyrazili do Skleného. Když jsme dorazili, tak jsme se ubytovali a šli na večerní klus. Po přiběhnutí jsme šli na pizzu, která se mezitím ohřívala.

Další den dopoledne jsme se rozdělili na ty, kteří mají běžky a půjdou běžkovat a na ty, kteří běžkování nesnáší a půjdou běhat vytrvalost. Já šla na běžky, a to jsem na nich nikdy v životě nestála. Po dopoledních aktivitách jsme se naobědvali, to jsme s holkami vařily profesionálně polévku ze sáčku. Odpoledne jsme opět šli na běžky nebo běhat. No, musím říct, že počasí bylo odpoledne na nic. Večer jsme se se všemi ostatními pokoji hádali o přímotop, který byl jen jeden a mám pocit, že náš pokoj ho potřeboval nejvíc. S holkami jsme mrzly zimou, jelikož nám jako jediným nefungovalo pořádně topení. Například Eliška nahodila jiný level a vzala si zimní bundu a v ní si lehla do postele.

V sobotu dopoledne jsme byli zase běhat nebo běžkovat. Odpolední náplní byli štafety. Úkolem běžkařů bylo objet kolečko (holky 3x, kluci 4x). Běžci běželi nějakou trať 600 m. Já jsem měla výhodu, že jsem kolečko mohla objet jen 2x a mám pocit, že jsme pak i kvůli tomu s Otou vyhráli. Byl tam zmatek, takže vlastně ani nevím. Večer jsme našli pod stromečkem vánoční dárky a dostali jsme palačinky.

V neděli dopoledne si opět každý udělal vlastní program. Odpoledne jsme si dobalili své věci a naskládali je do aut. Na zpáteční vlak jsme museli dojet na běžkách nebo doběhnout na nádraží do Nového Města na Moravě, kde nám vlak pro jistotu ujel. Tak jsme sedli na vlak, který jel do Žďáru. Tam jsme čekali cca 2 h na vlak, který nás konečně doveze do Brna. Drakoš nám čekání zábavně zpříjemnil čtením anglického Drákuly pro Kiki. Pak jsme se konečně dočkali našeho vlaku. V kupéčkách nebylo volné místo, tak jsme se všichni museli poskládat do uličky před kupéčkami. Poté jsme už jen jeli s nadějí, že nás vlak zaveze domů. ☺

Adélka Florianová

Narozeninová párty nejoblíbenější(?) dorostenky

Ano, už zase jsem tu já. Zase to píšu pozdě. Nejen pozdě večer, ale i daleko po termínu. Bez toho už by to ani nebylo ono. Ale to je tak všechno, co má tento článek společného s těmi předchozími. Jinak to tentokrát bude něco úplně jiného. Tentokrát totiž nebudu popisovat, jaké důležité závody jsem zase zkazil (nebo slovy mého milého Adamovského kamaráda zk*rvil) nebo snad dokonce na kolika trénincích či soustředěních jsem zase nebyl (tam je vše při starém, zase vynechávám, co se dá).

Dneska si povíme o něčem mnohem zajímavějším, co se paradoxně událo v době absolutního tréninkového volna. Během letošního roku postupně otevřely brány dospělosti lidé narození v tom nejúžasnějším roce za posledních zhruba 5100 let – a to v roce 2003 (z těch významných uvedme alespoň švédskou ekologickou aktivistku Gretu Thurnberg, propagátora litevské kultury a oddílových mikin Adama Urbánka nebo marockého korunního prince Mulaje Hassana). Na začátku října pak oslavila 18. narozeniny taky Klárka a tak, třeba narozdíl ode mě, který se na to ukázkově vyprdnul, uspořádala hrdinně velkolepou oslavu narozenin u nich doma (Prokofjevova 849/33 /po zazvonění dostanete čaj a cukroví zcela zdarma/). Aby toho nebylo málo, na oslavě se potkaly tři, navzájem se téměř vůbec neznající skupiny ze školy, cirkusu a orientáku (naše skupina byla jednoznačně nejspořádanější), což slibovalo celkem zajímavou párty.

Prvním náročným úkolem však bylo vymyslet dárky. Někteří se drželi při zemi a přinesli ve velkém počtu tulipány z nejmenovaného obchodního řetězce, jiní (zdravím jiné do Švédska 🤝🤝) se trochu víc odvázali a donesli něco pořádného na dlouhé zimní večery. Teprve po příchodu většině z nás docvaklo, že se jednalo o večírek ve vílím stylu, což se nám jaksi nepodařilo dodržet, takže jsem byl maximálně tak za vílu riflenku (haha). Nicméně po předání dárků už stejně byl hlavním tématem večera samozřejmě alk*hol (a možná taky jídlo). Hvězdou večera byla pípa s točeným pivem. Já si ho začal zcela suverénně točit a teprve v půli prvního půllitru jsem byl poučen, že nestačí pouhé zmáčknutí páčky k sobě a pak se na to dívat, jak pěkně to (ne)teče. Takže jsem aspoň zas o něco chytřejší. Pak už se pivo trochu opustilo a přešlo se k něčemu malinko tvrdšímu a tady začíná vyvstávat malinký problémek tohoto článku. Další sled událostí mám totiž v takovém jemném oparu, možná by se dalo říci v mlze. Nicméně určitě se tam pořádala soutěž v pití něčeho na čas, vím, že soutěžila i oslavenkyně a že v jednom kelímku dokonce nebylo nic smíchaného. Víím, že se někdo ihned poté pozvracel, ale jméno po mně radši nechtějte. Víím, že se tančilo u televize na různé písničky, že se chodilo střídavě na zahrádku s dírou a

zpátky a že jsme se dokonce opakovaně pokusili získat korunku na blízkém schodovém segmentu, což se nám myslím i kupodivu povedlo. Dál vím, že jsem tam potkal dvě dávné spolužačky ze základky. Ne, že bych si úplně přesně pamatoval, co jsme tam dělali, nicméně jsme zřejmě začali plánovat třídní sraz, ty spolužačky to napsaly dalšímu bývalému spolužákovi, ten má kamaráda, který je jedním z mých nejlepších kamarádů v mé aktuální třídě a tímto nepříjemným koloběhem se tak na mé třídní skupině zhruba za týden začaly objevovat pofidérní fotky mě v obležení dvou žen a měl jsem z toho pak nepříjemné chvíle (některé fotky dodnes nevím, jak vznikly). No a nemůžu zapomenout na setkání se dvěma starými známými palačinkami, z čehož si pamatuju povídání ve vrchním patře na posteli a kdesi vzadu mám i událost s rozbitou skleničkou, ale tady už bych tipoval, jestli se to doopravdy stalo.

Nicméně všichni jsme to kupodivu přežili celkem bez újmy, většina z nás se ráno povypotácela po svých domů a na Prokofjevově to, alespoň když jsme odcházeli, pořád stálo (žádný dvojsmysl), takže celkově si myslím, že to můžeme hodnotit jako úspěch. Tak příští rok zas @klari_barnatova, klidně můžeš pronajmout třeba Boby. A já se s vámi loučím, omlouvám se za váš ztracený čas a nejspíš zas (bohužel) příště nashledanou.

Adam Urbánek

*Poznámka korektorky: Adame, zdravím tě a objímám, ač střízlivá. Skvělý text!
Dobra*

Kam se poděl Danáč?

Intermezzo:

Joo jet si takhle pět hodin směr jih Švédska a zase zpátky, abych o několik málo dní později „nalodil“ i Madlu a kocoura a vyrazil stejnou cestou tentokrát směr ČR. Zdá se to dost, ale člověk si na tyhle vzdálenosti celkem rychle zvykne. Možná i proto Švédi s oblibou mluví o vzdálenosti ve švédských mílích (1 švédská míle = 10 km), aby to nevypadalo tak blbě, když se lidi zeptají, kam se pojedou o víkendu na závody a trenér odpoví „není to tak hrozný, 60 mil do Västerviku“.

Tak tohle přesně jsem absolvoval začátkem června, a rád. Dostal jsem pozvání na pracovní pohovor na OLGY v Eksjö (orientácké gymnázium = sportovní nadstavba gymnázia se zaměřením na OB). Měl jsem z toho dobrý pocit a zároveň přijel s tím, že Småland sice není Dalarna, ale že jsem si docela jistý, že tady by se mohlo líbit i Madle. Netušil jsem, kdo jde proti mně a ani netušil, kdo proti mně půjde na OLGY v Sandvikenu, kde jsem si taky „vysloužil“ pozvání na pohovor. Tam se ale rozhodovalo později, takže jsem si domluvil na jistý pátek na 10 hodin dopoledne Zoom a jal se pomáhat na závěrečném kempu české repre před MS. A ten pátek 9:30 volá ředitel z Eksjö, že pokud bych měl zájem, že by mě vzali a já prostě rovnou řekl ano. Sandviken je 40 minut od Falunu, kde jsme doposavad bydleli a Eksjö pět hodin. Nějak tak jsem měl pocit, že zásadní změna je potřebná a naší rodině prospěje.

Zavolať jsem tedy obratem do Sandvikenu a omluvil se z pohovoru – místo tam nakonec dostal Eskil Kinneberg...

Danáč

Chyba čísla

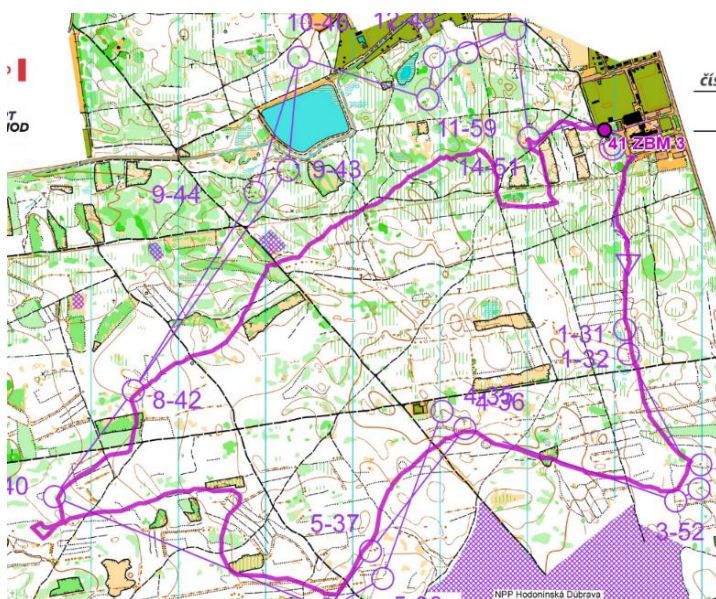
Občas se zadaří, ale občas netušíte, co se stalo.

Marky R.

Krátký Den

Přece jen je to dvojté číslo, takže by byla škoda, mít tu jen 1 chybu, tudíž si vychutnejte i tu druhou, která se vyvedla Drakošovi na Krátkém Dni. Ten pro nás sice trochu smolně dopadl v hlavní kategorii 4. místem, ale v žácích jsme cinkli.

Když mi Void řekl, že na krátkém dni poběžím jeho trať, cítil jsem to lehce hořkosladce. Bylo to podstatné zlepšení od mojí původní čtrnáctikilometrové trati v noci na sedm kilometrů ve dne. Jediná nevýhoda, říkal jsem si, je fakt, že poběžím první úsek. Myslel jsem si ale, že to není tak hrozný, přece jenom už mám jeden úspěšný první úsek za sebou, a to ten z družstev. No a řekli byste si, že to přece co nepokazím dalším šesti lidem, ne? No to jsem si já říkal taky. No tak jsem stál na startu a můj cíl byl jasný nepustit malého Urbánka z očí (pokud samozřejmě nebudu mít jinou kontrolu). Tato taktika mi vycházela tak tři kontroly, ne že by mi utekl, na to nemá 😊, jenom měl farstu. No nevádí, myslel jsem, poběžím tady s jinými zdatnými orientáky. To se mi dařilo až tak si kontroly číslo sedm, tam jsem si ještě myslel, že jsem na tom hodně dobře. Na osmičku už jsem neměl takové štěstí, nějakou chvíli mi trvalo jí najít, poté co jsem ji přeběhl, ale nebylo ještě všechno ztracené. Za to devítka už stála za to shoda nešťastných náhod a možná i nějaká malá vina z mé strany mohly za to, že jsem si špatně domyslel, kde jsem a lehce jsem odbočil z kurzu. Když jsem si ovšem všiml, že je něco špatně, už jsem nevěděl, kde jsem ani trochu. Trvalo mi hodně dlouho, než jsem zjistil, kde jsem a když se to konečně povedlo byl jsem asi sto metrů od cíle. Tak jsem udělal naprosto logickou věc a šel jsem se zeptat, jestli to nemám už doběhnout, přece jenom mi chybělo posledních sedm kontrol (Toto rozhodnutí svádím na málo kyslíku v hlavě). Bohužel nikdo nesdílel moji vášeň sedět v teplé hale co nejdřív, tak mě poslali zpátky. Když už jsem věděl, kde jsem, tak jsem našel

devítku a vlastně i všechny další kontroly bez problému. V podstatě bez kontrol 8 a 9, to byl velmi povedený závod 😊. A těch sedm kilometrů, které jsem tak radostně ušetřil, jsem stejně naběhal.

Výsledky: <https://oris.orientacnisporty.cz/VysledkyStafet?id=6648>

Drakoš

Na Hromnice o pár minut více

Odřízli Blansko od světa! Ale to mně nevadilo a zamířil jsem tam jedno sobotní ráno. Autobus nejel od Bohémy, ale od Grandu, divné. A bylo nás tam pět plus pan řidič. Z toho dva orientáři. Takže takové taxi za 34 korun, no neber to. Pak následovala tradiční procházka/bloudění po Blansku a hledání centra. To se povedlo a na venkovním hřišti jsme se mohli převléct. Jen okolo mého startu spadlo asi pět vloček, takže venkovní shromaždiště nebylo tak hrozné. Aspoň se člověk trochu otuží.

Takže stojím v koridoru, na dosah mám startovní krabičku, ale žádné fáborky, tak se ptám, kdeže je mapový start? "Přímo tady." Podívám se pořádně a vážně přímo pod startovní krabičkou je lampion. No super možná jsem se měl podívat, kam odbíhají soupeři. Ale naštěstí start na mapě najdu rychle, takže po prvních vlažných krocích se rozbíhám. A pak, že později při pročítání mezičasů se nestačím divit. Na jedničku ho mám stejně rychlý jako Standa a svítí červeným číslem. Průběžné vedení. :-). No škrábání do kopce by mi šlo. Dvojku málem přecházím, přece jen mapa je čtyřka a ty vzdálenosti vůbec nesedí. A na 4 potopím závod, když chci krásně obkroužit údolíčko a skončím v tmavě zeleném a v pasece. Mělo se jít zleva dolů a nahoru. Pak nás ještě čekají dvě tři kontroly nad Pálavou v lese. To už mi měřítko nedělá problémy a trefím je celkem dobře. Seběh k nádrži, kde je kontrolu v modrém. Tak jsem disk nebo ne? Pak další výšlap. Ten závod je snad celý do kopce! Volbička kolem hřbitova, volím levou a trochu se kloužu. Pak si pohlídat paneláky a vystoupat opět do kopce! No a konečně cíl. (Který taky ukončují červeným číslem v mezičasech. Wau!) Celkově pátý, no škoda té minuty, bylo by to možná na bramboru.

Po závodě se strhla diskuze, jak je to s tou kontrolou ve vodě. Naštěstí nádrž byla vypuštěná, takže se k ní nemuselo plavat. Na Blansko se dokonce sešla slušná konkurence. A závod byl to koneckonců pěkný.

Výsledky jsou na orisu: <https://oris.orientacnisporty.cz/Vysledky?id=6750>

Drbča

Pololetní prázdniny na Vysočině

Všichni jsme měli sraz na parkovišti na nádraží Kr.Pole. Mělo nás jet asi 40, ale kvůli Covid-19 a různým nemocem nás jelo jen 24. Bylo v plánu, že někdo pojede vlakem a někdo auty. Ale tím, že nás bylo tak málo, všichni jeli auty. Jeli jsme na penzion Kukla v obci Kuklák nedaleko Sněžného. Na jídlo jsme měli plnou penzi a moc nám všem chutnalo.

Na běžky jsme poprvé vyrazili v pátek a trénovali jsme správnou techniku. Potom jsme se rozdělili na 3 skupiny podle výkonnosti. V první skupině byli ti nejrychlejší s Drbčou a Adélkou, ve třetí byli ti, kterým to ještě tolik nešlo s Lufem a Mirou a ve druhé skupině byli všichni ostatní s Andreou. Já jsem tam byla taky. V těch

skupinách jsme jeli na Kadov a Kadůvek a tam jsme se otočili a jeli zpátky už na večeri. V sobotu jsme popojeli auty do Vlachovic. Udělali jsme okruh přes Sklené a Tři studně zpátky do Vlachovic. Odpoledne jsme hráli honičku na lyžích tam, kde jsme trénovali v pátek. V neděli jsme jeli směrem na Studnice, ale hrozně foukalo, takže jsme tam nedojeli a jeli jsme lesem směrem na Odranec, překročili potok a na louce pak závodili a udělali společnou fotku. Potom jsme jeli už směrem na Kuklík, kde jsme měli oběd. A po obědě jsme se sbalili a jeli ze skvělého soustředění zpátky do Brna.

Kamča Beránková

Soustředění jarní prázdniny – Francie – Millau

V létě je na jihu Francie horko, a to hodně. A slunko pálí, a to hodně. Stačí jedna etapa šestidenních O'France, aby měl člověk červeno-bíle vypálené proužky od čelenky na čele nebo od popisníku na předloktí. Osobně vyzkoušeno v roce 2016. Ale terény jsou tu opravdu boží, to jinde nezažiješ. Letos jsme se tedy rozhodli s dorosteneckou skupinou otestovat, jestli v době jihomoravských jarních prázdnin bude počasí vstřícnější.

Cesta tam proběhla vcelku hladce. Ve čtvrtek po obědě se setkáváme na nádraží, odtud vlakem do Vídně (za hranicí nasadit respirátory, i když jsme ve vagóně sami), na letiště (na check-inu má taška 2,5 kila nadváhu, covid dokumenty taaamhle v batůžku, přesto všechno OK), dvě hodky v letadle, tašky všem doletěly, drobný chaos v půjčovně aut, tři hodiny autem a před půlnocí jsme na místě, v kempu v Saint-Georges-de-Luzençon. Chatičky jsou příjemné, akorát když bydlí v jedné 6 lidí a jedna fakin' taška, je tam už trochu těsno.

Ráno pro čerstvé bagety na snídani (slečna v pekárně je docela koc, a do konce pobytu natrénuju, jak se říká francouzsky dobrý den, 4 bagety prosím, děkuji a nashledanou). A pak už na první seznamovací trénink vstříc skalám, buxusům a jalovcům. Nikdo se nenávratně neztratil, takže zpátky na oběd a odpoledne na sudou-lichou. Skály zůstaly, buxusy a jalovce zhoustly a navíc přibyl les. Z lesa si z roku 2016 pamatuju, že to tam bylo divný a ztratil jsem se. 6 let zkušeností navíc nepomohlo, zase mi to připadalo divný a zase jsem se ztratil, naštěstí tentokrát jsem měl s sebou Pepu, aby mě zachránil.

Další dny se střídají jeden nebo dva tréninky, když je jen jeden, doplňujeme odpoledne kulturní program nebo odpočinek. Po sobotním longu tak vyrážíme na výlet do Roquefortu, kde se dělá světoznámá taková lepší Niva. Z mlíka místních ovcí, zraje v místních jeskyních, odvážní můžou na konci exkurze i ochutnat.

Terény zůstávají boží, včetně sprintu v Millau, pro který Saša vymyslel speciálního rekurzivního vyřazovacího pavouka. Takže jsou všichni v play-off, ale přitom všichni pořád běhají až do finále, dokud není kompletní pořadí. Luxusní. Počasí zatím drží vcelku přívětivě, kolem desíti stupňů, když vyleze slunko tak pěkně hřeje.

V pondělí přichází první závod s Teslou, dvoučlenné pětikolové štafety – kluci běží tři úseky, holky dva. S Eliškou tam posíláme profi výkon. Ale je to sport, v lese jsou keře, kontrola byla v jeskyni, chyby se dělají a někteří soupeři byli prostě tentokrát lepší. Tak určitě příště. Nikdo se nenávratně neztratil, z hustníku uprostřed mapy se dostali všichni, kdo do něj vlezli, krávy nikoho na posledním úseku nesežraly, a tak dáváme oběd a výlet do nedaleké templářské vesničkopevnosti La Couvertirade.

S přibývajícími tréninky a zkušenostmi účastníků přichází čas i na mapu Guilhaumard. Ta dodnes zůstává ve vzpomínkách jako místo, kde se dá middle běžet dvě hodiny, a i tak člověk někoho o hodinu porazí. Skály zůstaly, buxusy a jalovce ještě víc zhoustly. Na žádném tréninku se ale nikdo nenávratně neztratil, a všechny kontroly se povedlo sesbírat. I když v některých případech až druhý den.

Ve středu vkládáme výlet na vzdálenější mapu do úplně jiného terénu, na úpatí náhorní plošiny, kde jsme byli doteď. Na mapě vypadá zajímavě, ale realita je ještě mnohem lepší – zaparkujeme a zjišťujeme, že stojíme na kraji něčeho jako malý Grand Canyon. Famózní zážitek, a navzdory krvelačným vosám nebo včelám, které kaňony hlídají, se nikdo opět nenávratně neztratil, aspoň z naší výpravy. A odpoledne pro změnu vyrážíme na kulturní výlet do parádního skalního města nad Millau. Sice je zavřeno, ale to není nic, s čím bychom si hravě neporadili. Prohlídku jsme si udělali krásnou, jen ji bylo potřeba zvládnout bez posílnění v bufetu.

V sobotu bohužel přichází konec a musíme vyrazit domů. Cestou ale stíháme ještě druhý závod s Teslou, tentokrát individuální middle. I když časově je to spíš klasika pro většinu z těch, co si troufli do lesa. Podmínky jsou totiž opravdu jen pro odvážné. V průběhu týdne postupně se zhoršující počasí to teď rozbaluje naplno, hustý déšť a ledový vítr ukazují, jak by bylo v pekle, kdyby tam nebylo horko. Hned cestou na jedničku přichází překvapení, skály v lese jsou často mnohem větší a jejich okolí mnohem kamenitější, než se zdálo z mapy. Místy skalní města skoro jak v českých pískovcích, jen s mizernou viditelností a mnohem chaotičtější. Závod byl vážně silným zážitkem mapově i podmínkami, naštěstí se ale ani tady nikdo nenávratně neztratil, a nikdo nezmrznul tak, aby se nedal zase rozmrazit.

A tak zbývá už jen sjet do Lodève na sraz s ostatními (a na oběd), pak do Marseille na letiště (cestou omylem objet několik kolon na dálnici), vrátit auto (borec při přebírání: „Takhle špinavé auto mi tu ještě nikdy nikdo nevracel“), dvě hodky v letadle, najít autobus, nacpat do něj všechny tašky a v Brně tak akorát stihnout jedničkový rozjezd.

Celkový dojem 10/10, terén jsou tu opravdu tak boží jako byly ve vzpomínkách, to jinde nezažiješ. Ale příště zas radši v létě, a třeba vyjde i vykoupaní v moři a zafandění na Tour de France. Koho zajímají mapy, najde je klasicky u mě v mapovém archivu, nebo na 3Drerun.

Standa

Slovinsko 2022

V sobotu jsme vyjeli na soustředění.

V Rakousku jsme zastavili a měli trénink COB. V neděli jsme běhali územím medvědů. V pondělí jsme odpoledne jeli na moc hezký sprint do Piranu. V úterý jsme prošli obrovskou jeskyní. Ve středu jsme pro změnu běhali ohradami s býky na paši. Ve čtvrtek jsme opustili ubytování. V pátek jsme zajeli do aquaparku. V sobotu byly závody – typický slovinský terén závrtů a kameny.

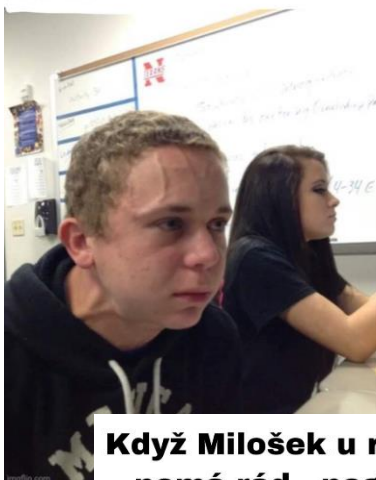
V neděli to bylo dost podobné akorát byla krátká. Po závodech jsme jeli domů. Mapy i terén byl moc pěkný a Slovinsko jsme si moc užili.

Rea

Memes

**KLÁRKA, KDYŽ MÁ PŘI
ROZBORU VYDRŽET 5 MINUT
ZTICHA**

**Když Milošek u rozboru řekne že
nemá rád „negativní tvary“ a
koukne se směrem k tobě 🙄**

rozbor

zmrzlina

Autoři:

Klárka, Danáč, Adam, Gabča, Marky R., Adélka
F., Lenka, Denča, Jeník, Marky Mul., Kamča,
Drbča, Rea, Standa, Magda

XXIII. ročník

#178